

För en restriktiv alkoholpolitik

2005-01-08

Resolotion från Kommunistiska Partiets fjortonde kongress

Sedan Sverige blev medlem i EU väller alkohol och narkotika in över gränserna. Enligt diktat från EU och EU:s alkoholkapital finns inte längre några införselbegränsningar för alkohol, inget statligt importmonopol och inget reklamförbud. Samtidigt har avskaffad gränskontroll på EU:s inre marknad underlättat och kraftigt ökat narkotikasmugglingen.

Följderna är förfärande. Alkoholkonsumtionen i Sverige har från 1994 till 2004 ökat från 6,4 liter ren alkohol per person och år till 10,5 liter. Under samma period har narkotikapriserna halverats och antalet unga som någon gång provat narkotika har ökat från 4 till 17 procent. Det byggs upp för en social katastrof.

Ökad alkoholkonsumtion leder inte bara till tragedi för de som glider över i missbruk, och för deras anhöriga, utan också till ökad alkoholrelaterad brottslighet, som misshandel och rattfylleri, och till ökade alkoholskador, med stora kostnader för samhället.

Narkotika leder snabbt till beroende och asocialitet.

Ökat narkotikabruk och ökat alkoholmissbruk är en avspeglning av ett samhälle som tvingar alltfler till ett liv i utanförskap och otrygghet. Drogen blir en flykt undan en social verklighet som blivit alltmer frustrerande för alltfler och allt mer inhuman. En långsiktig strategi i kampen mot drogerna måste därför innefatta kamp för en genomgripande samhällsförändring, där rätten till arbete och social trygghet garanteras och där alla människor bjuds ett rikt liv och ges möjlighet att utvecklas i enlighet med sina personliga förutsättningar.

DROG- OCH ALKOHOLPOLITIKENS KOLLAPS

Men ökande drogproblem är också ett resultat av drogpolitikens kollaps i ett Sverige som styrs av EU och EU:s marknadsliberalism.

Sedan motboken avskaffades 1955 har svensk alkoholpolitik vilat på två ben: Högt pris och begränsad åtkomlighet. Det är en politik som straffbeskattat måttlighetsförbrukande arbetare, som fått betala en större del av sin inkomst i alkoholskatt än höginkomststagare med motsvarande alkoholvanor. Men det är också en politik som hållit tillbaka alkoholkonsumtionen och därmed alkoholproblemen.

Inför EU-omröstningen 1994 garanterade ja-sidan att ett eventuellt medlemskap inte hotar svensk alkoholpolitik. Det var medvetet bedrägeri vad gäller ett EU som sätter kapitalets frihet före allt annat. Tio år senare har EU:s alkoholkapital fri tillgång till den "underkonsumerande svenska marknaden", framförallt för att de tidigare importbegränsningarna i praktiken avskaffats. EU har kapat den tidigare alkoholpolitikens ena ben, den begränsade åtkomligheten. Det betyder alkoholpolitikens kollaps, ty med fri införsel av billig alkohol från andra EU-länder raseras i praktiken Systembolagets försäljningsmonopol och därmed möjligheten att begränsa konsumtionen via ett högt pris.

Alkoholpolitikens kollaps är ett hot mot folkhälsan, då all forskning visar att såväl alkoholskadorna som de alkoholrelaterade brotten är direkt relaterade till konsumtionsmängden.

Men alkoholpolitikens kollaps är också en klassfråga. Överklassens alkoholister klarar sig som regel ganska bra, klasstillhörigheten ger dem ett socialt skyddsnät och förtur till behandling. Den missbrukande arbetaren löper större risk att slå ut i alkoholismens förnedring – oförmögen att ta hand om sig själv, en belastning för sin familj och inte minst oduglig för sin klass.

En framgångsrik klasskamp kräver en nykter arbetarklass.

Det är därför ingen tillfällighet att den unga arbetarrörelsen gick hand i hand med nykterhetsrörelsen. 1800-talets "brännvinselände" utgjorde ett avgörande hinder för arbetarklassens organisering som klass för sig och det var därför nödvändigt för arbetarrörelsens pionjärer att bekämpa de brännvinskungar som cyniskt exploaterade det utbredda alkoholmissbruket bland arbetare.

Att begränsa alkoholkonsumtionen och att därmed förhindra att arbetare super ner sig är en arbetarklassangelägenhet.

EU-medlemskapet har också påverkat svensk narkotikapolitik negativt, framförallt genom avskaffad gränskontroll på EU:s inre marknad. Tullens möjlighet att stoppa narkotikasmuggling har kraftigt beskurits, vilket ökat tillgången till narkotika.

Inom EU brer knarkliberalismen ut sig, ivrigt påhejad av de stora tobaksbolagen, som ser en legalisering av hasch och marijuana som en lysande affärsmöjlighet.

Givetvis är också detta en klassfråga. Må vara att narkotika nyttjas inom alla samhällsskikt, men det är arbetarklassens unga, och unga från socialt utsatta miljöer, som går ner sig i knarkträsket.

FÖR ETT NARKOTIKAFRITT SAMHÄLLE

Kommunistiska partiet kämpar för ett narkotikafritt samhälle. Partiet motsätter sig alla försök att luckra upp en förbjudande narkotikalagstiftning och bekämpar allt drogliberalism. All icke-medicinsk hantering av narkotika, inklusive bruk av narkotika, skall vara förbjuden.

För att stoppa narkotikasmugglingen kräver Kommunistiska Partiet återupprättad och skärpt gränskontroll, sedan får EU säga va

EU vill.

För att hindra narkotikans spridning motsätter sig partiet legalförskrivning till narkomaner och alla andra åtgärder som innebär en mer tillåtande hållning till narkotika.

Alla åtgärder som underlättar narkotikabruk måste bekämpas. Narkomaner skall avgiftas och ges den vård som krävs för att de skall kunna anpassa sig till ett narkotikafritt liv. Detta är samhällets ansvar. Vi kommunister protesterar mot nedskärningarna av narkomanvården. Vårdresurserna måste byggas ut så att inte minst unga narkomaner kommer under omedelbar behandling. Tidiga och kraftfulla åtgärder räddar liv.

I utsatta miljöer måste samhället satsa kraftfullt på förebyggande åtgärder. Att skära ner i skolans resurser, att lägga ner ungdomsgårdar och att minska anslagen till föreningslivet är att bjuda in narkotikan i samhället.

FÖR EN RESTRIKTIV ALKOHOLPOLITIK

Kommunistiska Partiet företräder en restriktiv alkoholpolitik.

Alkohol är en drog som ingår i svensk kulturtradition. Måttlig förbrukning är socialt accepterad och kan av de flesta hanteras utan problem. Vi företräder ingen förbudslinje.

Men vid stort och regelbundet drickande leder alkohol till beroende och missbruk. Alkoholpolitiken bör därför inriktas på att hålla konsumtionen låg och så långt möjligt kontrollerad. Detta kräver kamp mot alkoholkapitalet och mot det EU som sätter alkoholkapitalets frihet före folkhälsan och före solidariteten med dem som löper risk att dras ner i alkoholismens elände.

Kommunistiska Partiet kräver att det statliga importmonopolet återupprättas och att Sverige återinför de införselregler som gällde före EU-inträdet. Bara så kan samhället återta kontrollen över alkoholutbudet och därmed ha möjlighet att åter begränsa alkoholkonsumtionen. Det svenska förbudet mot alkoholreklam bör hävdas kategoriskt.

Givetvis kommer EU inte att acceptera sådana åtgärder, men så är heller inte heller en restriktiv alkoholpolitik förenlig med EU:s marknadsliberalism. En alkoholpolitik värd namnet kräver kamp mot EU och obstruktion mot EU.

Att möta alkoholfloden med sänkt alkoholskatt är att kapitulera för attackerna mot den svenska alkoholpolitiken. Sänkt alkoholskatt kan möjligtvis återföra en del av alkoholförsäljningen till Systembolaget, men sänkt skatt minskar inte konsumtionen utan ökar den, något som Finlands exempel visar bortom varje tvivel.

Kommunistiska Partiet är inte odelat för skatt som alkoholpolitiskt instrument, då indirekt skatt är fördelningspolitiskt orättvis. Det finns andra och mer rättvisa sätt att reglera alkoholkonsumtionen om utbudet är kontrollerat och begränsat, som ransonering. Men om ett högt pris bidrar till att begränsa alkoholkonsumtionen, vilket det gjorde i Sverige så länge Sverige tilläts föra en självständig alkoholpolitik, så är ett högt pris att föredra framför ingen reglering alls. För folkhälsans skull. Och för arbetarklassen.

PARTIET OCH DROGERNA

Ett parti bör leva som det lär. Kommunistiska Partiets icke tillåtande hållning till narkotika och restriktiva hållning till alkohol ställer krav på partiet att inta denna hållning också internt.

Alkoholförtäring är inte tillåten på partiets möten och det är inte tillåtet för medlemmar att delta på partiets möten eller i annan verksamhet under påverkan av alkohol.

Alkoholförsäljning i samband med partiets fester och andra former av sociala arrangemang sker under kontrollerade former och i enlighet med de regler som gäller för utskänkning.

Partiets grundläggande hållning är att bruk av narkotika och missbruk av alkohol inte är förenligt med medlemskap.

Men partiet är ingen oas i samhället. Medlemmar som hamnar missbruksproblem ges i kamratkretsen stöd och hjälp för att åter kunna uppträda på ett för partiet hedrande sätt. Först när problemen är permanenta och till tydlig skada för partiet, aktualiseras frågan om fortsatt medlemskap.

Kommunistiska partiets 14:e kongress, januari 2005.